

Eva Andreas

Sorbykyrkan, Köping 191020 Frikyrkornas höstkonferens

Ps 103; Tema: Kärlek

Den 103 psalmen i psaltaren är en psalm med rikt innehåll. Under vår konferens har vi lyft fram några begrepp som är aktuella också för oss idag så många år senare; Syndernas förlåtelse, nåd, barmhärtighet, gudsfruktan, hur han ger allt gott och mättar vårt begär och nu idag har vi kommit till ordet "kärlek", ett ord som vi använder på så många olika sätt och som ibland nästan känns som att det förlorat sin betydelse och handlar mycket om det ytliga. Men i sin bibliska betydelse är det oerhört mättat med innehåll, går på djupet i oss och förvandlar oss.

Jag har en ljusstake med mig idag,

den är vacker att se på som den är, men blir ännu bättre när den får ström, och plötsligt förmedlar något ännu mer än bara det yttre. När den tänds blir den ett hjärta, symbol för kärleken. Men det är nödvändigt att den är ansluten till eluttaget för att fungera på bästa sätt.

Vi människor är skapade vackra, sköna, med alla möjligheter, men Gud vill något mer, han vill ha den där kontakten med oss som gör att vi lyser, så att vi kan få något i vårt inre som berör. I Ps 103 står det om hur Gud är rik på kärlek, om hur han visar ömhet eller som det står i någon översättning visar barmhärtighet mot barnen. Det handlar om hur Gud ser på oss människor som en far ser på sina barn, förutsatt att det är en bra relation. Denna rika kärlek finns med genom bibeln, och visar sig på många sätt, och Gud försöker hela tiden se till att folket lever i hans närhet, får del av hans kärlek och omsorg, och att han vill leda dem; men det är också fullt av berättelser om hur folket går sin egen väg och inte bryr sig om Guds kärlek.

Därför bestämde Gud en gång för alla att han skulle synliggöra kärleken och gjorde det genom Jesus som i ord och handling visade vad det innebar. Man kan säga att han förmedlade det som gjorde att ljusstaken lyste- en sammankoppling mellan himmel och jord på ett nytt sätt. "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son, så att var och en som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv". Det handlar inte bara om djupet i oss utan också om ett evighetsperspektiv- det som vi säger ja till här landar i framtiden och i den tillvaro där vi helt och fullt får uppleva kärleken.

Hans kärlek till oss gör att vi kan få bli Guds barn Joh 1:12 Åt alla dem som **tog emot** honom, gav han rätten att bli Guds barn, åt alla dem som tror på hans namn. Tänk att få ha en sådan nära relation, där vi liksom kan få krypa upp i knät på honom, komma med allt vårt, med alla våra önskingar och få hans frid i stället, få del av den himmelska världens andliga välsignelser, och i bön, bibelläsning och i den kristna gemenskapen få känna närheten till honom. Den närhet som ger, men som också ibland kan visa på sådant som blivit fel i våra liv, så att vi kan rätta till det, som ibland kan ge utmaningar vi inte vet om vi klarar av, men där han lovat "Jag är med er alla dagar intill tidens slut; som gett oss löftet om helig ande som ska påminna om honom och hjälpa oss att se vägen framför.

I berättelsen om den förlorade sonen (Luk 15), tar den ene sonen ut sitt arv och slösar bort det, men kommer så småningom hem till pappa igen och förväntar sig inte annat än en plats som dräng, men möts av pappas öppna famn och tillgång till en välkomstfest han

aldrig kunnat tänka sig. Så blir vi mottagna när vi kommer till honom, första eller hundra gången, han tar emot oss, oavsett vad vi gjort, och när vi erkänner vårt beroende av honom finns hans öppna famn där. Men i berättelsen finns också en andra son som uppfört sig ordentligt, som troget arbetat på pappans gård; som blir avundsjuk och förnärmas över bemötandet som hans bror får. Då säger pappan till honom: Allt mitt är ditt, du har också kunnat ställa till med fest, du har kunnat använda de resurser som finns. Men han hade aldrig gjort det.

Allt mitt är ditt; det är en hälsning till oss idag också: Guds kärlek och allt han har står till vårt förfogande, men det är upp till oss att använda det, att inte jämföra oss med andra; att se att min relation till honom är lika viktig som någon annans, att det inte handlar om hur han eller hon är, utan att jag får ta emot, att få känna att JAG är viktig, att han vill relationen med mig. Profeten Sefanja skriver (3:17): Herren din Gud bor hos dig, hjälten och räddaren. Han jublar av glädje över dig i sin översvallande kärlek. Och då handlar det inte om en prestation utan om en relation, där det finns en livsgemenskap. Ljusstaken behöver inte göra något för att få ljus, den fungerar när den är ansluten till elnätet; har en relation. Vi ska i första hand ha en relation med Jesus, sedan kan det utvecklas till att vi gör 4olika saker, men det kan aldrig börja med det.

Hur förklarar man kärlek? Det är ju mer en känsla än någonting annat, eller? Kanske man kan säga att det är en djup förvissning om något man egentligen inte kan förklara men kan erfara. En närhet till Jesus som berör mitt innersta och som ger mening. Jesus säger (Joh 15:4) Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er. Om någon är kvar i mig bär han rik frukt, utan mig kan ni ingenting göra. Och det sker genom att vi som kristna får del av det som kallas andens frukter (Gal 5:22) som mognar fram i gemenskapen med Jesus. Ordet kärlek står först i uppräknningen. En del menar att kärlek som en sammanfattning av alla begrepp, en del att det står för sig själv: Andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning.

I 1 första korintierbrevet 13 talar Paulus om kärleken, och speciellt verserna 4-5 citeras ofta i samband med bröllop. Där används ett

antal ord för att beskriva vad kärlek är och flera av de begrepp som används i Gal används också här.

För att hjälpa oss att tänka, vill jag gå igenom de olika begreppen, och gör det genom att använda ord från olika bibelöversättning och förklaringar till orden. Det första ordet är det som står i nya bibelöversättningen

Tålmodig, den ger aldrig upp, tappar inte hoppet även om omständigheter går emot.

God, bryr sig mer om andra än sig själv. Ömsint, vänlig, hjälpsam.

Inte stridslysten, den vill inte åt det den inte har, är hänsynsfull, aldrig avundsjuk och jämförande eller svartsjuk.

Inte skrytsam, den spänner sig inte, talar inte arrogant, har inte en överlägsen attityd.

Inte uppblåst, den gör sig inte märkvärdig, är inte stolt, man försöker inte visa sig bättre än man är.

Inte utmanande, den tränger sig inte på, är inte överlägsen, är inte oförskämd, agerar inte osmakligt.

Inte självisk, den tränger sig inte före, söker inte sitt eget.

Brusar inte upp, blir inte irriterad eller ilsken, är inte lättstött och överkänslig.

Vill ingen något ont, kommer inte ihåg oförrätter, för inte loggbok över all ondska som den fått utstå.

Finner inte glädje i orätten, har inget till övers för orättvisan, inte lättretad, gläder sig inte åt andra människors synd och misslyckanden.

Gläds med sanningen, firar när sanningen segrar.

Allt bär den, står upp i alla väder, fördrar allting och ger aldrig upp.

Allt tror den, litar på Gud i alla lägen, alltid beredd att tro det bästa.

Allt hoppas den, ser det ljusa i alla situationer, hoppas oavsett omständigheter.

Allt uthärdar den, ger sig aldrig någonsin utan kämpar in i det sista, står fast.

Det är nog bara att konstatera att ingen av oss riktigt håller måttet, men det är bra att ha en idealbild att se på, att försöka komma fram till. För kärlek är inte bara en känsla, det är ju också att mogna, Jesus säger (Joh 15:16): Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, det vill säga att undan för undan förstå mer och använda den förståelse vi har fått.

I en predikan talade predikanten om hur viktigt det är att söka nå fram till fullhet i den kristna tron (eller om vi så vill utifrån dagens tema fullhet i kärleken) som Efesierbrevet talar om. Och så gjorde han jämförelsen med att vi kan se på dem som tränat mycket och har mycket muskler och ett hälsosamt liv. Vi ser och kanske avundas, men så sa han: Våra kroppar är ju likadana (bortsett från sjukdomar och sådant som kan sätta ner möjligheten) så om vi börjar träna, så kan vi så småningom nå fram till samma. Det blev en tankeställare för mig, för det är så lätt att tänka att den och den är så mycket bättre också när det gäller dagens tema: Men vi har alla samma möjligheter, vi får ta steg för steg och öva oss i kärlek, göra det vi kan och som Gud visar oss, för att kunna leva i kärlek.

Och då kommer den tredje punkten i predikan. Vems uppdrag är det att sprida kärleken?? Om vi ser på den här ljusstaken, så består den

av ett antal ljus. Vart och ett lyser, men ensamt bildar det inte ett hjärta utan är bara en ensam pinne. Men när alla är på plats, en del högre, andra lägre, bildar det hjärtat som får värma. Då tänker jag på församlingen, där vi är olika, men där vi tillsammans

får gestalta Guds kärlek, där vi med våra olikheter får komplettera varandra och på många olika sätt får möta människor och människors behov, och där Gud vill använda oss i sin tjänst för att fortsätta det verk Jesus började. Och där är vi alla viktiga, och då handlar det inte bara om den kyrka som finns just här på den plats vi är nu, utan om alla troende i vår kommun, den stora församling som fått del av kärleken, som är Guds barn genom tron på Jesus Kristus.

Avsluta med några ord av Paulus ifrån Efesierbrevet (3:16-19): Måtte Fadern i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa, genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni **tillsammans med alla de heliga** förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet, och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er.

Lova Herren min själ!!

AMEN